

Απόψε (ξανα)ονειρεύτηκα...

της Εβελίνας

Στο τέλος κάθε χρόνου, η παλιά μου γυμνάστρια, οργανώνει μια γιορτή με χορούς, παραδοσιακούς και μοντέρνους. Κάθε χρονιά, το θέμα της γιορτής είναι διαφορετικό. (π.χ. musical, ελληνικός κινηματογράφος κ.α.)

Πέρσι, ο τίτλος της γιορτής, ήταν “Απόψε Ονειρεύτηκα...” Ήμουν εκτάκι, τελευταία μου χρονιά στο Δημοτικό και η τελευταία μου παράσταση.

Ένα από τα αγαπημένα μου χορευτικά από εκείνη τη γιορτή, είναι το Limbo του Daddy Yankee.

Χόρεψα limbo. Και μου άρεσε. ^.^ Μας πήρε αρκετό χρόνο να συγχρονιστούμε και να μάθουμε το χορευτικό, αλλά άξιζε. Είναι μία από τις καλύτερες αναμνήσεις μου στο Δημοτικό! Να το βίντεο:

Στο τέλος της γιορτής, είχα κλάψει αρκετά. Από τότε που πήγαινα Τετάρτη Δημοτικού, έπαιρνα μέρος στις γιορτές. Δε πίστευα ότι είχε έρθει το τέλος αυτών των γιορτών για εμένα.

Όμως που είναι τέτοιες γιορτές στο γυμνάσιο; Τώρα, είναι η αδερφή μου που τις έχει τις γιορτές και την Τετάρτη, τη παρακολούθησα. Είχα πάει με δύο από τους πολύ κοντινούς μου φίλους, την Εύα και τον Ορέστη. Τους γνώρισα τώρα στο γυμνάσιο.

Αποφάσισα να φτιάξω αφίσες για να τις κουνάμε εγώ, η Εύα κι ο Ορέστης την ώρα της γιορτής. Τις κουνάγαμε όλη την ώρα και γελάγαμε, κάναμε νοήματα στην Εβίτα όσο χόρευε, αλλά τις περισσότερες φορές δε μας έβλεπε. Δε πειράζει όμως, γιατί

πέρασα υπέροχα. Το θέμα της γιορτής, ήταν η αγάπη. Τι ωραίο θέμα!

Μήνες τώρα μου λέει η Εβίτα: “Δε μου αρέσει το φινάλε μας!”

Δε το είχα ακούσει και δε το είχα δει. Δεν ήξερα τι έπαιζε. Λέει, δεν ήταν η μόνη που δεν της άρεσε. Σε πολλά παιδιά. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που δεν τους άρεσε όμως. Γιατί εμένα ήταν αρκετό για να με κάνει να δακρύσω.

Η νοσταλγία κυλούσε στο αίμα μου και όσο πέρναγε ο χρόνος, τόσο πιο έντονη γινόταν. Όταν τελείωσε η παράσταση, εγώ με την Εύα (ο Ορέστης είχε φύγει λίγο πιο πριν) πήγαμε σε μια γωνίτσα να μιλήσουμε.

“Εμείς στο Δημοτικό δεν κάναμε τέτοιες γιορτές.” μου είπε η Εύα, η οποία είχε, επίσης, δακρύσει. “Η δασκάλα που έκανε τις γιορτές λήξης μας θεωρούσε ‘ανίκανους’ και προτιμούσε το άλλο τμήμα να κάνει τη γιορτή. Εμείς κάναμε πάντα τα ηχητικά εφέ ή κάτι τέτοιο. Πέρσι, κάναμε ένα θεατρικό έργο, η τάξη μας. Όλοι βαρεθήκαν και φύγαν. Ποτέ δε κάναμε κάτι ωραίο σαν εσάς.”

Εγώ έγνεψα καταφατικά. “Είναι απαίσιο όταν κάποιος σε πετάει έξω, όταν δεν έχει καν προσπαθήσει να συνεργαστεί μαζί σου... Για αυτό μου αρέσουν οι γιορτές μας. Η γυμνάστρια μας προσπαθεί να κάνει τους πάντες να περάσουν καλά. Οι γιορτές πάντα είναι πολύ ωραίες...”

Όταν έφυγε η Εύα, ήθελα να κλάψω. Είχα είδη δακρύσει. Με το που είδα τη μάνα μου με την Εβίτα, έτρεξα και έβαλα τα κλάματα στην αγκαλιά της. Έκλαιγα σαν ένα μικρό παιδί και δεν είχα πρόθεση να σταματήσω να κλαίω.

Θλίψη, συγκίνηση, χαρά και άλλα χιλιάδες συναισθήματα ήταν αυτά που ένιωθα. Αυτό που κυριαρχούσε ήταν η νοσταλγία.

Έκλαψα περισσότερο από όσο είχα κλάψει στις γιορτές που έπαιρνα εγώ μέρος!

Το βράδυ, είχα πονοκέφαλο. Προσπάθησα να κοιμηθώ χωρίς να σκέφτομαι αυτά που έγιναν, αλλά ήταν αδύνατον. Δε θυμάμαι τι ώρα ακριβώς με πήρε ύπνος, θυμάμαι όμως ότι έκλαιγα στο μαξιλάρι μου αρκετή ώρα πριν συμβεί αυτό.

Οι γιορτές πάντα είναι πολύ ωραίες. Είναι αλήθεια. Θα ήθελα να ευχαριστήσω την κυρία Φάλυ, που τόσα χρόνια, συνεχίζει να κάνει γιορτές. Το υπόλοιπο άρθρο είναι αφιερωμένο σε εκείνη. Όμως, αυτό δε σημαίνει πως πρέπει να σταματήσετε να διαβάζετε, εσείς οι υπόλοιποι.

Αγαπημένη μου κυρία Φάλυ,

Έχετε ένα μεγάλο ρόλο στη καρδιά μου.

Κάνατε το τέλος κάθε σχολικής χρονιάς να φύγει με έναν μαγικό τρόπο, ακόμα καλύτερο και από τα παραμύθια. Θα ξέρετε, πιστεύω, πως δεν είναι πολλά τα σχολεία που κάνουν γιορτές σαν τις δικές σας. Το γεγονός το ότι ασχολείστε με έναν τεράστιο αριθμό παιδιών, στο οποίο μόνο το 1% έχει εμπειρία με χορό, είναι αξιοθαύμαστο από μόνο του.

Εσείς όμως κάνετε μια γιορτή 30-35 χορευτικά περίπου, το οποίο είναι απίστευτο! Όχι μόνο αυτό, αλλά το κάθε χορευτικό είναι ξεχωριστό από μόνο του. Διαλέγετε ένα θέμα και επιλέγετε

κομμάτια όλων των ειδών. Κουράζεστε όλο το χρόνο για να βγει ένα μαγευτικό αποτέλεσμα.

Φέτος, είχατε μερικές δυσκολίες. Θεωρώ απαράδεκτη τη συμπεριφορά των ανθρώπων που προσπαθούν να ρίξουν τη γιορτή, για οποιοδήποτε λόγο. Θα μπορούσαν πολύ απλά να μην πάρουν μέρος. Εμείς οι άνθρωποι, κάνουμε κάτι τέτοια. Φερόμαστε σαν τα καβούρια στον κουβά. Μερικές φορές, γραπώνομαστε πολύ δυνατά ο ένας στον άλλο και δημιουργούμε πληγές. Και όπως όλες οι πληγές, θέλουν χρόνο για να γιατρευτούν. Σας καταλαβαίνω απόλυτα άμα δεν επιθυμείτε να κάνετε γιορτή λήξης τον επόμενο χρόνο.

Πάντα, σε έμενα τουλάχιστον, περνάτε μηνύματα μέσα από τις γιορτές σας. Για παράδειγμα, ότι όλοι μαζί, είμαστε πιο δυνατοί. Οι φωνές πολλών, είναι δυνατότερες από ενός. Για αυτό, εκείνος που φωνάζει μόνος του, αν καλέσει κι άλλους θα καταφέρει το σκοπό του και θα γίνει δυνατότερος.

Όταν ήμουν πάνω στη σκηνή και χόρευα, ένιωθα το ρυθμό της μουσικής. Στο πρώτο μου χορευτικό, "Το Χρυσόψαρο" (θεέ μου, πόσος καιρός πέρασε;), ένιωθα χαρούμενη, ευτυχισμένη. Προσπαθούσα να μην χαμογελάσω σαν χαζοχαρούμενο! Από την άλλη, στο "Δε σε Φοβάμαι", ένιωσα μια σπίθα ελπίδας μέσα μου. Ένιωσα θαρραλέα.

Πάνω στη σκηνή, μαζί με όλους τους άλλους, νιώθω ότι μπορώ να κάνω τα πάντα. Θέλω κι εσείς να νιώθετε έτσι όταν φτιάχνετε τις γιορτές και δε θέλω να πιέζεστε.

Διαβάζω με θαυμασμό τη σημείωση που γράψατε στο λεύκωμα του σχολείου. Όχι μόνο το δικό σας, αλλά όλων των εκπαιδευτικών. Το δικό σας, θα θυμάστε, ήταν αυτό:

“Με οργάνωση μεθοδικότητα και τόλμη να προσπαθείτε πάντα για το καλύτερο. Να μην αποφεύγετε τα δύσκολα, είσαστε μαχητές με πολλές ικανότητες. Μόνο να κοιτάτε εκεί που θέλετε να πάτε, γιατί αλλιώς θα πάτε εκεί που κοιτάτε. Να θυμάστε ότι σε κάθε αγώνα πάντα επιτρέπεται να πέσεις, αυτό που επιβάλλεται είναι να ΣΗΚΩΘΕΙΣ.”

Είναι αλήθεια, πρέπει να σηκωνόμαστε όταν πέφτουμε. Μερικές φορές σκοντάφτουμε και παραπατάμε αλλά πρέπει να βρούμε ισορροπία και να παραμείνουμε όρθιοι.

Αποφάσισα λοιπόν να σας γράψω και εγώ κάτι, ως απάντηση:

Ό,τι και να κάνετε, να μην συγκεντρώνεστε σε αυτό εντελώς. Πάντα να κρατάτε τουλάχιστον 1% για να γελάτε και να είστε χαρούμενοι και τουλάχιστον 1% για να ελπίζετε. Το 98% που απομένει, είναι ένα δυνατό νούμερο από μόνο του, ολοκληρωμένο ή όχι.

Αυτό συνηθίζω να το λέω μερικές φορές στον εαυτό μου ή και σε φίλους. Με κάνει να νιώθω καλύτερα.

Ήθελα να έρθω να σας μιλήσω στη γιορτή, αλλά δε τα κατάφερα. Με είχε φυλακίσει η νοσταλγία, η συγκίνηση και το κλάμα μου. Δε μπορούσα να μιλήσω. Για αυτό σας τα γράφω όλα εδώ.

Να ξέρετε, ότι ό,τι γιορτή θα κάνετε, θα έρθω να τη δω, έχω γνωστούς ή όχι στη σκηνή. Εγώ θα είμαι εκεί.

Σας εύχομαι καλή τύχη για όλες τις επόμενες εκδηλώσεις!

Με πολύ αγάπη,

Εβελίνα